

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/94/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116211846
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8116211846.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Klenovej PhD. a JUDr. Moniky Juskovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: E.. A. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX C., o zaplatenie 2 362,01 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku oKresného súdu Prešov č.k. 9C/196/2016-73 zo dňa 19.03.2018 takto

rozhodol:

Mení rozsudok prvoinštančného súdu tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 1.593,33 eur s 5 % úrokom z omeškania zo sumy

- 14,88 eur od 26.8.2016 do zaplataenia
- 50,36 eur od 27.9.2016 do zaplataenia
- 53,52 eur od 26.10.2016 do zaplataenia
- 52,77 eur od 26.11.2016 do zaplataenia
- 52,86 eur od 28.12.2016 do zaplataenia
- 55,81 eur od 26.1.2017 do zaplataenia
- 53,91 eur od 28.2.2017 do zaplataenia
- 58,05 eur od 28.3.2017 do zaplataenia
- 58,23 eur od 26.4.2017 do zaplataenia
- 58,48 eur od 26.5.2017 do zaplataenia
- 58,22 eur od 27.6.2017 do zaplataenia
- 60,76 eur od 26.7.2017 do zaplataenia
- 60,62 eur od 26.8.2017 do zaplataenia
- 61,56 eur od 26.9.2017 do zaplataenia
- 62,95 eur od 26.10.2017 do zaplataenia
- 62,65 eur od 28.11.2017 do zaplataenia
- 64,82 eur od 28.12.2017 do zaplataenia
- 66,14 eur od 26.1.2018 do zaplataenia
- 66,14 eur od 26.2.2018 do zaplataenia
- 68,33 eur od 27.3.2018 do zaplataenia
- 68,78 eur od 26.4.2018 do zaplataenia
- 69,81 eur od 26.5.2018 do zaplataenia
- 70,67 eur od 26.6.2018 do zaplataenia
- 71,90 eur od 26.7.2018 do zaplataenia
- 72,65 eur od 27.8.2018 do zaplataenia
- 74,13 eur od 26.9.2018 do zaplataenia
- 74,70 eur od 26.10.2018 do zaplataenia, všetko v 200-eurových mesačných splátkach počnúc dňom právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že splátky sú zročné do každého posledného dňa v mesiaci a nezaplatením čo i len jednej splátky stáva sa zročný celý dlh.

V prevyšujúcej časti výrok prvoinštančného rozsudku potvrdzuje.

Žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

o d ŏ v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol:

„I. Žalobu zamieťa.

II. Žalobca nemá nárok na náhradu trov konania a žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznáva.“
Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 7 ods. 1 a 2, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch,.

Prima banka ako veriteľ uzavrela dňa 30.10.2013 so žalovaným ako dlžníkom Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 83686 za nasledujúcich podmienok:

- výška úveru 3000 €,
- splatnosť 1. splátky dňa 25.11.2013,
- lehota splatnosti do 25.10.2018,
- mesačná anuitná splátka 76,28 €,
- počet splátok 60,
- výška úrokovej sadzby 17,9% p.a.,
- RPMN 22,66 % p.a.,
- priemerná RPMN - 20,83 €.

Na základe vykonaného dokazovania má súd za preukázané, že žalobca poskytol žalovanému spotrebiteľský úver v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný si povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o úvere neplnil riadne a včas, preto žalobca z dôvodu omeškania žalovaného s platením splátok pristúpil k tzv. predčasnému zosplateniu úveru.

Veriteľ je povinný skúmať bonitu klienta ako cez rôzne registre, tak aj analýzou príjmov a výdavkov klienta, prihliadajúc na to, že skúmanie bonity cez rôzne registre je síce rýchle a pohodlné ale nie komplexné vzhľadom na obmedzený počet údajov z registrov plynúcich. Na čl. 40 spisu sa nachádza žalobcom predložený report zo Sociálnej poisťovne, z ktorého vyplýva, že žalovaný

- je zamestnaný,

- má za posledný ako aj predposledný kalendárny mesiac vymeriavací základ aspoň 812 SKK.

Ak suma 812 SKK znamená 812 €, tak ide o hrubý príjem žalovaného. Z predloženého dokladu však nevyplýva aký je netto príjem žalovaného (čo je rozhodujúce), či sú z jeho príjmu vykonávané nejaké zrážky, či má manžela a nezaopatrené deti, aké má mesačné výdavky na živobytie a či mu po ich úhrade ostáva dostatočná suma na pravidelnú mesačnú úhradu splátok úveru a pod. To, že uvedené skutočnosti skúmané neboli, potvrdil aj sám žalobca na pojednávaní dňa 19.03.2018.

Súd teda opätovne dospel k záveru, že u žalobcu išlo o hrubé porušenie povinnosti odborne skúmať bonitu klienta.

Keďže pri anuitnom splácaní nemožno výšku istiny v splátke zistiť jednoduchým výpočtom istina/počet splátok, keďže istina je v každej splátke iná, pri nezaslaní rozpisu splátok nebolo možné žalobe ani čiastočne vyhovieť.

2. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.) a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. C.s.p.) a súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy. Súd sa vôbec nezaoberal predloženým dôkazom - dôkazom o tom, že žalobca uskutočnil lustráciu v SRBI. Súd poukázal len na lustráciu v sociálnej poisťovni a z nej vyplývajúcich záverov, avšak žalobca lustroval žalovaného okrem uvedeného aj v SRBI. Ako uviedol žalobca v podaní z 13.7.2016 „schopnosť klienta splácať spotrebiteľský úver bola preverená v čase podania žiadosti, t.j. dňa 24.3.2015 prostredníctvom reportu zo Sociálnej poisťovne overením výšky príjmu a reportu zo Spoločného registra bankových informácií (SRBI) overením výdavkov klienta. Žalobca priložil iba dôkaz o lustrácii v SRBI, pričom ak súd považoval návrh za neúplný, mal žalobcu vyzvať na jeho doplnenie/opravu v zmysle § 129 ods. 1 C.s.p. súd vzhľadom na všetko uvedené nesprávne právne posúdil vec a žalobca neporušil povinnosť skúmať bonitu klienta hrubým spôsobom. Pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať úver posúdila jeho príjmy a výdavky na základe údajov o výške príjmu žalovaného z reportu zo Sociálnej poisťovne a na základe údajov z reportu zo Spoločného registra bankových informácií (SRBI). podmienka hrubého porušenia povinností nebola naplnená, nakoľko žalobca v žiadnom prípade neposudzoval schopnosť žalovaného splácať úver ani bez akýchkoľvek údajov o jeho príjmoch, výdavkoch či rodinnom stave (ako dôkaz bol súdu predložený

report zo Sociálnej poisťovne) a ani bez nahliadnutia do príslušnej databázy (ako dôkaz bol predložený report zo SRBI). odvolací súd v zmysle § 388 Civilného sporového poriadku rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu a zároveň mu priznal náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

3. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že s odvolaním nesúhlasí, akceptuje argumenty súdu prvej inštancie. Pôžičku splácala podľa splátkového kalendára. V dôsledku zdravotných problémov, ktoré si vyžiadali hospitalizáciu a dlhodobú práceneschopnosť sa finančná situácia žalovanej zhoršila, nakoľko je žiteľka štyroch školopovinných detí.

4. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) preskúmal rozhodnutie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP, na pojednanie odvolania nariadil pojednávanie a zopakoval dokazovanie.

Na pojednávanie dňa 13.11.2018 sa dostavila žalovaná. Žalobca svoju neúčast' ospravedlnil. Predsedníčka odvolacieho senátu oboznámila podstatný obsah listín nachádzajúcich sa v spise.

Žalovaná predložila súdu potvrdenie od MUDr. D., neurologičky v Prešove. V deň konania pojednávania absolvovala ošetrovanie s tým, že sa cíti veľmi zle, mala vysoký krvný tlak. V vzťahu k predmetu konania vypovedala, že pôžičku si brala v predvianočnom období. Pred uzavretím zmluvy o pôžičke ju zástupkyňa dopytovala na počet detí, na zamestnanie manžela a na jej zamestnanie. Obchodná zástupkyňa žalobcu sa jej len pýtala, nechcela od nej žiadne doklady, dokonca ani doklad o príjme. Hneď, ako odpovedala na tieto otázky a podpísala zmluvu, musela si otvoriť účet v Prima banke, na ktorý jej došli peniaze. V tom čase, aj v súčasnej dobe má inú banku - Slovenskú sporiteľňu, ale podmienkou bol účet v Prima banke. Pokiaľ sa týka manžela, obchodná zástupkyňa s ňou komunikovala len v rovine, kde manžel pracuje, žalovaná jej povedala, že je súkromne hospodáriaci roľník, potom sa pýtala na žalovanú, ktorá pracuje ako riaditeľka materskej školy, pýtala sa na príjem v čistom, na čo jej žalovaná odpovedala. Žalovaná od roku 2016 opakovane trpí vážnymi zdravotnými problémami, vždy ju zobrala záchranka z práce, z pracoviska, bola niekoľkokrát hospitalizovaná, dokonca aj operovaná v Košiciach. Úver 3.000,-- eur si brala z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov. Manžel je súkromne hospodáriaci roľník, nemá žiadny príjem, platí si vysoké odvody, 250,-- eur, sociálku, 50,-- eur zdravotnú a zarobí len to, čo dostane na dotáciách koncom roka. V čase uzavretia zmluvy bol čistý príjem žalovanej 700,-- eur. V tom čase som mala 4 školopovinné deti, ktoré má aj v súčasnej dobe. Okrem toho dostávali prídavky na deti a iný príjem z pracovnej činnosti do domácnosti nemali. Manžel dostáva dotácie na dobytok a na pôdu, koncom roka 10.000,-- eur. Tieto peniaze investuje potom do strojov. Pokiaľ sa týka výdavkov, platia za elektrinu, plyn 150,-- eur mesačne, má dcéru vysokoškoláčku na pedagogickej fakulte, končí 5. ročník, platí dcére cestovné, učebnice, všetky potreby. Dcéra študuje v Prešove. Ďalšia dcéra taktiež študuje v Prešove na pedagogickej fakulte, tá má tie isté výdavky ako staršia dcéra. Tretí syn končí gymnázium v Prešove, má tiež výdavky. Je akurát po stužkovej slávnosti, bude maturovať. Posledný štvrtý syn dochádza do Košíc, do Barce, na strednú veterinárnu školu, tam mu tiež uhrádza všetky potrebné náklady. Keby nemali dobytok, ani nevyžijú, pretože nekupujú ani maslo ani mlieko ani iné veci, všetko si dorobia.

Žalovaná ďalej uviedla, že uznáva dlh voči Prima banke, je ochotná ho vyplatiť, ale jej zdravotný stav a aktuálna situácia jej nedovoľuje tento dlh uhrádzať vo výške, ako boli dohodnutí v zmluve o úvere. Manžel je samostatne hospodáriaci roľník, je vysoko vzdelaný, má dve vysoké školy, má však zdravotné problémy, utrpel vážny pracovný úraz, nemôže pracovať jednou rukou a v takomto zdravotnom stave ho nikto do zamestnania nezoberie. Navyše má 4 deti, Jej zdravotný stav je natoľko zlý, že nevie, či náhodou nebude musieť zostať doma, pretože práca, ktorú vykonáva, jej nerobí dobre na zdravotný stav. Je ochotná uhradiť dlh maximálne po 50,-- eur mesačne.

5. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 11.01.2019 uviedol, že súhlasí so zaplatením dlhu žalovanej v splátkach vo výške 200 Eur mesačne pod hrozbou straty výhody splátok pri neuhradení čo i len jednej splátky.

6. Na pojednávaní pred odvolacím súdom dňa 26.02.2019 žalovaná uviedla, že sa jej opäť zmenil zdravotný stav k horšiemu. Má kolísavý vysoký tlak a lekár jej navrhoval zvážiť možnosť odchodu do invalidného dôchodku. Zatiaľ žalobcovi nič zo žalovanej sumy nezaplatila, čaká na rozhodnutie súdu. Nemá však dostatok finančných prostriedkov, pretože jeden syn zo strednej školy prechádza na vysokú školu, bude musieť uhrádzať mu náklady na internát a vysokoškolské štúdium a ďalší syn bol operovaný na hlavu a všetky finančné prostriedky išli na tento účel. Naďalej platí jeden úver v Slovenskej sporiteľni 150 eur mesačne, ostáva jej už len 700 eur doplatiť a okrem toho musí splácať aj pôžičku na prestavbu

bytu, kde jej navýšili splátku na 200 eur mesačne. Je ochotná ešte v tomto prípade platiť maximálne 80 - 90 eur Manžel nedostal zatiaľ žiadnu dotáciu, dostal pokutu 400 eur. Manžel každú chvíľu očakáva dotácie, ktoré by zase investoval do strojov, aby mal seno na zimu pre zvieratá.

7. Vo vyjadrení zo dňa 29.03.2019 žalobca uviedol, že trvá na stanovisku, v zmysle ktorého súhlasí s úhradou dlhu v mesačných splátkach po 200 Eur. Výška 90 Eur by nebola adekvátna výške žalovanej pohľadávky. Žalobca má právo, aby mu bola pohľadávka zaplatená v primeranej lehote. Žalovaná v priebehu konania neprejavila žiadnu snahu svoj záväzok aspoň čiastočne splniť.

8. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“), veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

Podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplynulo že žalobca a žalovaná uzatvorili dňa 30.10.2013 zmluvu o úvere, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 3000 Eur. Úver mal byť splatený 60 mesačnými splátkami po 76,28 Eur. Splatnosť prvej splátky bola stanovená na 25.11.2013 a poslednej na 25.10.2018.

V konaní nebolo sporné, že predmetná zmluva predstavuje spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zároveň ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. V záväzkovom vzťahu založenom predmetnou zmluvou má žalovaná postavenie spotrebiteľky.

Podľa čl. 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať.

V zmysle bodu 26. preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedných postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14. júna 2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií (1), veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

V tejto súvislosti Súdny dvor v rozsudku z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais (C-565/12, EU:C:2014:190), posudzoval dodržanie takýchto hraníc vymedzených pre režim sankcií, ktorý bol stanovený zo strany členského štátu, v danom prípade v súvislosti so sankciou spočívajúcou v zániku v zásade celého nároku veriteľa na úroky v prípade porušenia povinnosti, upravenej v článku 8 smernice 2008/48, preveriť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa. Vzhľadom na dôležitosť cieľa ochrany spotrebiteľov, ktorý je nerozlučne spojený s povinnosťou veriteľa preveriť úverovú bonitu dlžníka, Súdny dvor rozhodol, že ak by sa sankcia zániku nároku na úroky oslabila alebo úplne znefunkčnila, nevyhnutne by z toho vyplývalo, že nemá skutočne odrádzajúcu povahu (pozri v tomto

zmysle rozsudok z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, body 52 a 53) (bod 64., 65. Rozsudku SD vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej).

Odvolačný súd v tomto smere poukazuje tiež na rozsudok NS ČR sp. zn. 33 Cdo 2178/2018-77 zo dňa 25.07.2018. V tomto rozhodnutí NS ČR konštatoval: „Povinnosť posúdenia úveroschopnosti spotrebiteľa chráni nejen spotrebiteľa samého pred negatívnymi dôsledkami neschopnosti úver splácať, ale zprostredkovaným spôsobom aj spoločnosť ako celek, pretože predchádza negatívnymi sociálnymi dôsledkami predĺžením a insolvencom v podobe pádu spotrebiteľa a osôb na ňom závislých do verejnej sociálnej siete, narušením rodinných a sociálnych vzťahov atď. V neposlednej rade chráni i pozíciu veriteľov samých, pretože odborné posúdenie úveroschopnosti spotrebiteľa pri žiadosti o ďalší úver znižuje riziko veriteľov, ktorí týmto spotrebiteľovi poskytli úvery či iné služby už dříve.

Již gramatickým a logickým výkladom § 9 ods. 1 zákona o spotřebitelském úvěru lze dovodit, že dostatečnými nejsou míněny informace získané toliko od spotřebitele. Odborná péče předpokládá údaje, které dlužník věřiteli uvedl, ověřit, resp. objektivně podložit minimálně potvrzením zaměstnavatele dlužníka.

Nepochybně klíčová je i povinnost věřitele využívat veřejně dostupné informace, jakými jsou například státem publikované údaje o životním a existenčním minimu podle zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, a o průměrných výdajích obyvatelstva (databáze Českého statistického úřadu), a tyto porovnávat se známými nebo od spotřebitele zjištěnými (ne pouze tvrzenými) informacemi o jeho příjmech a výdajích.

Závěr odvolacího soudu dovozující, že spokojila-li se žalobkyně s nedoloženým prohlášením žalovaného o jeho osobních, výdělkových a majetkových poměrech a nahlédnutím do registru dlužníků, nedostala povinnosti věřitele ve smyslu ustanovení § 9 ods. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, je správný.“

Ako vyplýva z ustanovenia § 7 ods. 1 ZoSÚ, okolnosti, ktoré má veriteľ brať do úvahy pri posudzovaní bonity spotrebiteľa sú uvedené demonštratívne, t.j. ako neuzavretý okruh (arg.: „najmä“).

Vzhľadom na vyššie uvedené nároky, ktoré na dodávateľa kladie újinné právo a s poukazom na ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity klienta zo strany dodávateľa. Pokiaľ si žalobca uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, t.j. § 52 a nasl. OZ, zákon č. 129/2010 Z.z. a ďalšie. Bolo na žalobcovi, aby tento preukázal, že náležite skúmal bonitu žalovanej, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.. Nie je dôvodná odvolacia námietka týkajúca sa nesprávneho postupu súdu s poukazom na ust. § 129 ods. 1 CSP, nakoľko súd prvej inštancie výzvou zo dňa 22.06.2016 vyzval žalobcu na predloženie všetkých dokladov, výpisov z registrov, ktorými žalobca overoval bonitu žalovanej. Žalobca vo vyjadrení k výzve uviedol, že bonitu preveroval prostredníctvom reportu zo Sociálnej poisťovne overením výšky príjmu a reportu zo Spoločného registra bankových informácií (SRBI) overením výdavkov klienta. K vyjadreniu predložil odpoveď na lustráciu (č.l. 40) potvrdzujúcu skutočnosť, že žalovaná mala v období za posledné tri mesiace pred uzatvorením zmluvy vymeriavací základ aspoň 812 SKK.

Pokiaľ ide o listinný dôkaz - report zo SRBI (č.l. 78), túto žalovaný predložil až v tomto odvolacom konaní napriek skutočnosti, že na predmetnú lustráciu poukazoval už vo vyjadrení zo dňa 13.07.2016, report ale nepredložil spolu s odpoveďou na výzvu súdu prvej inštancie, ani v prvotnom odvolacom konaní po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 9C/196/2016-44 zo dňa 08.09.2016, pričom obsah spisu nenasvedčuje skutočnosti, že by žalobcovi vo včasnom predložení listinného dôkazu bránila určitá objektívna príčina. S poukazom na ust. § 366 CSP preto odvolací súd na tento listinný dôkaz prihliadať nemohol.

Vo vzťahu k odpovedi na lustráciu predloženú žalobcom, ktorou preukazoval skúmanie bonity žalovanej (č.l. 40) odvolací súd uvádza, že táto vo vzťahu k posúdeniu splnenia povinnosti žalobcom v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ nemá relevanciu, keďže z listiny vyplýva, že žalovaná mala v období za posledné tri mesiace pred uzatvorením zmluvy vymeriavací základ aspoň 812 SKK, nie je však zrejماً konkrétna výška príjmu žalovanej.

Žalobca pri posudzovaní bonity nepostupoval s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, jeho postup je možné charakterizovať ako hrubé porušenie povinnosti podľa predmetného ustanovenia., pretože žalobca síce mohol prihliadať na údaje z príslušnej databázy alebo registra na schopnosti žalovanej splácať úver, avšak nemal žiadne údaje o výdavkoch žalovanej, o jej rodinnom stave, počte vyživovacích povinností, nemal k dispozícii podklady pre vyhodnotenie pomeru príjmov a výdavkov žalovanej, predmetné informácie nezhrmáždil sám ani od žalovanej, nemal informácie o prípadných exekúciách, o skutočnosti, aký dopad bude mať povinnosť úhrady mesačných splátok dlhu vzniknutého zo zmluvy o úvere na rodinný rozpočet žalovanej.

Žalobca pred uzatvorením zmluvy so žalovanou nevykonával potrebné úkony s cieľom zabezpečiť všetky potrebné údaje o príjmoch, výdavkoch žalovanej, počte vyživovacích povinností, disponibilnom zostatku žalovanej po úhrade všetkých nákladov spojených s uspokojovaním jej potrieb a potrieb rodiny, úhradách iných záväzkov. Bez uvedeného nemal možnosť objektívne vyhodnotiť schopnosť žalovanej splácať úver.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobca pred uzavretím zmluvy nekonal s odbornou starostlivosťou a hrubo porušil povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v dôsledku čoho sa ním poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.). Keďže žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 3000 Eur a táto doposiaľ uhradila 1406,70 Eur, na istine jej zostáva zaplatiť sumu 1593,33 Eur.

Dôsledkom nesplnenia si povinností dodávateľom vyplývajúcej mu z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ je v zmysle § 11 ods. 2 druhej vety ZoSÚ aj neexistencia práva dodávateľa úver predčasne zosplatiť. V predmetnom prípade preto splatnosť úveru (istiny bez úrokov a poplatkov) zostala zachovaná tak, ako bola zmluvne dohodnutá, t.j. v jednotlivých mesačných splátkach, so splatnosťou poslednej z nich dňa 25.10.2018. Z amortizačnej tabuľky predloženej žalobcom (č.l. 144) vyplýva, aká časť tej ktorej mesačnej splátky pripadala na istinu. Vzhľadom na celkovú úhradu žalovanej vo výške 1406,70 Eur v spojení s amortizačnou tabuľkou vyplýva, že žalovaná uhradila istinu pripadajúcu na 33 splátok (č. 1. až 33. splatných od 25.11.2013 do 25.08.2016 - 1371,18 Eur) a časť istiny splátky splatnej dňa 25.09.2016 - 35,52 Eur. Zostatok nezaplatenej istiny splátky č. 34 splatnej dňa 25.09.2016 predstavuje 14,88 Eur.

Pokiaľ ide o úrok z omeškania, nárok na jeho zaplatenie v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. žalobcovi vznikol pri každej nezaplatennej splátke istiny samostatne (vzhľadom na neúčinnosť zosplatenia dlhu žalobcom v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ), a to dňom nasledujúcim po splatnosti tej - ktorej splátky (splátky č. 34 až 60, splatné od 25.08.2016 do 25.10.2018). Odvolací súd preto žalovanú zaviazal na úhradu úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo súm jednotlivých nezaplatených splátok istiny tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Nakoľko žalobca nemá nárok na zmluvný úrok, nemohol mu vzniknúť ani nárok na úroky z omeškania z tohto zmluvného úroku. Preto odvolací súd žalobu zamietol aj čo do zaplatenia úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z úrokov vo výške 143,99 Eur. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že Občiansky zákonník ako základný právny predpis upravujúci spotrebiteľské vzťahy, umožňuje veriteľovi po lehote splatnosti pohľadávky priznať iba úroky z omeškania jedine z pohľadávky a nie aj z jej príslušenstva (§ 517 ods. 2, § 121 ods. 3). Zmluvné dojednanie, ktoré by upravovalo, že zmluvné úroky sa po ich splatnosti stávajú súčasťou istiny, nepochybne spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, keďže toto ustanovenie vo svojich dôsledkoch spotrebiteľa zaväzuje na plnenie (platenie úrokov z omeškania zo zmluvných úrokov) nad rámec povinností vymedzených Občianskym zákonníkom, išlo by teda o dojednanie odkláňajúce sa v neprospech spotrebiteľa od ustanovení Občianskeho zákonníka a vzhľadom na ust. § 52 ods. 2, § 54 ods. 1, § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka je takéto dojednanie neprijateľné, a teda neplatné.

Pokiaľ ide o návrh žalobcu na vyhlásenie rozsudku pre zmeškanie, k tomuto odvolací súd uvádza, že v prípade spotrebiteľských sporov je súd povinný preskúmať spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je právnym základom uplatneného nároku z toho hľadiska, či neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, či spĺňa obsahové požiadavky ustanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch, či dodávateľ splnil povinnosti vyplývajúce mu z noriem zameraných na ochranu spotrebiteľa. Priečilo by sa zásade spravodlivosti, ak by v konaní pasívni spotrebiteľia boli zvýhodňovaní voči spotrebiteľom, ktorí dlh pred súdom uznávajú, a to častokrát len z obavy, že v opačnom prípade im nebude umožnené uhradiť dlh v splátkach, z dôvodu neinformovanosti, neznalosti svojich práv, pocitu bezmocnosti voči dodávateľovi, ktorý je v konaní právne zastúpený a pod.. Aj v tomto prípade všetky okolnosti nasvedčujú tomu, že žalovaná existenciu dlhu nepoprela a vyjadrenie pred súdom o uznaní dlhu formulovala pod tlakom okolností - prebiehajúce súdne konanie, nepriaznivá finančná situácia žalovanej, snaha o docielenie možnosti úhrady dlhu v splátkach.

9. Vo vzťahu k žiadosti žalovanej o poskytnutie možnosti uhradiť dlh v splátkach v sume 80-90 Eur mesačne odvolací súd uvádza, že žalovaná má manžela, ktorý je samostatne hospodáriacim roľníkom, žalovaná má zdravotné problémy súvisiace s vysokým krvným tlakom, z dokladov predložených žalovanou vyplýva, že žalovaná má 4 vyživovacie povinnosti voči nezaopatreným deťom, za mesiac 10/2018 mala čistý príjem zo závislej činnosti vo výške 1017,50 Eur. Žalovaná poberá príspevok na deti vo výške 94 Eur mesačne. Výdavky na elektrinu predstavujú 120 Eur. Žalobca súhlasil so splácaním dlhu v splátkach po 200 Eur mesačne. Odvolací súd konštatuje, že vzhľadom na finančnú, sociálnu situáciu žalovanej nie je v jej možnostiach uhradiť dlžnú sumu jednorazovo. Keďže sú dané predpoklady pre aplikáciu ust. § 232 ods. 3 CSP, odvolací súd za primeranú považuje splátku vo výške 200 Eur

mesačne vzhľadom na právo žalobcu, aby jeho pohľadávka bola uspokojená v primeranej lehote ako aj s ohľadom na to, že žalovaná poslednú úhradu na úver vykonala dňa 15.05.2015, pričom medzičasom mala možnosť vytvoriť si určitú finančnú rezervu pre účely splnenia jej dlhu.

Za daného stavu odvolací súd postupom podľa § 388 CSP zmenil rozsudok prvoinštančného súdu tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 1.593,33 eur s príslušným úrokom z omeškania, a to všetko v 200-eurových mesačných splátkach. V prevyšujúcom rozsahu rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 3887 ods. 1 CSP).

10. O trovách prvoinštančného a odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 2, § 396 ods. 1 a 2 CSP. Tak žalobca ako aj žalovaná boli v konaní úspešní len čiastočne, preto odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

11. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.